

PARTİLİLERE 20. YILDÖNÜMÜ MESAJI

Yoldaşlarım,

Partimizin kuruluşunun yirminci yılını doldurduğu şu günlerde eskisi gibi aramızda olmayı, hep birlikte kutlayıp hep birlikte mücadeleyi sürdürmeyi ne kadar isterdim. Ancak binlerce kilometre uzakta olsam da aklım ve gönlüm sizinle. Ancak binlerce kilometre uzakta olsam da aklım ve gönlüm sizinle.

Bu ayrılık ve özlemin hüznünü sizlerden gelen yüreklendirici haberler dağıtıyor. Çok çetin ve daha da çetinleşen koşullarda partinin varlığını ve sürekliliğini kanıtladınız; mücadele bayrağını düşürmediniz. Bu bayrak, hiç kuşkusuz gün günden daha, daha da yükseltilecektir.

Bugün Parti'den tamamen soyutlanmış ve parti çalışmaları dışına düşmüş muhalefetin tüm tezviratına, parti yıkıcılığına karşı Parti'yi bölme ve safları dağıtmada başarıya ulaşamaması Partimizin sağlamlığının ve sağlıklı varlığının göstergesidir. Yeni dönemin çetin koşulları altında zaten yılgınlığa kapılanlar, geri çekilenler bir ölçüde olacaktı. Muhalefetin etkisi, bu kaçınılmaz yaprak dökümünü, dökülenler açısından kolaylaştırmak olmuştur. Koşullar zorlaştıkça çekingenliğe ve yılgınlığa gerekçe olarak kullanılacak antipropaganda her zaman şurada veya burada müsait bir zemin bulabilir. Bu yüzden, etkisi ne ölçüde zayıf kalmış olsa da, muhalefetin yıldırıcı, mücadeleden caydırıcı anti-parti propagandalarına karşı uyanıklık bir an elden bırakılmamalı, üyeler ve sempatanlar işlenen konularda sürekli aydınlatılmalı, ikna edilmeli, uyarılmalıdır.

Yeni koşullarda emperyalizme, faşizme ve bunların ekonomik-sınıfsal dayanağı olan tekellere ve büyük burjuvaziye karşı mücadele, Cunta'ya karşı mücadelede somutlaşıyor. Ama bu mücadele de genel ve soyut olarak "askeri faşist cunta"ya karşı bir mücadele değil, somutunda, onun sınıfsal ilişkilerine; yaptığı ve yapmayı planladığı, amaçladığı somut işlere; uyguladığı baskı, terör, zulüm ve işkenceye; izlediği ekonomik politikasının somuttaki biçim, belirti ve sonuçlarına ve sınıfsal hedeflerine; dış politika alanındaki emperyalizmle somut ilişkilerine ve bu ilişkilerin aldığı ve almakta olduğu yöne karşı olacaktır. Faşizme karşı mücadeleyi bu sorumluluk temelinden herhangi bir ölçüde koparmaya, hatta ayırt etmeye imkân yoktur; ideolojik mücadele düzeyinde bile. 1) Çünkü bu mücadelenin kendisi de ancak somut olguların, koşulların, durumların, gelişmelerin, yönelişlerin somut tahlili, değerlendirilmesi temelinde somutlaşır, gerçekleşir; 2) çünkü kitlelerin politik bilincinin, ideolojik düzeyinin yükseltilmesi de somut, eylemsel mücadele içinde, somut deneyimlerin somut yorumlanmasıyla başarılır. Somut, güncel sorunlar, ihtiyaçlar, talepler düzeyinde kitlelerle kenetlenilecek, bu somutluluktan hiç kopmadan ve bu somutluluk içinde, onları, karşı çıkılan olumsuz, acı koşulların hangi nedenlerden kaynaklandığının ve kalıcı çözümlerinin ne olduğunun bilincine, ulaştırabiliriz; onlar da bu uğurda sonuna kadar mücadele kararlılığını, cuntanın faşist niteliğini ancak bu somutluluk içinde kavrarlar. Başarmamız gereken görev ve onu başarmanın

yolu budur.

Mücadelenin somut hedeflerine, biçimlerine, örgütlenmesine önem vermenin bu temel nedenleri yanı sıra, bir de bugün Türkiye'nin içinde bulunduğu durumdan kaynaklanan nedenler var. Cunta ense kökümüze gelmiş oturmuştur. Ona karşı kitleleri, ilerici demokratik güçleri bir an önce örgütlemek ve mücadeleye sokmak son derece ivedilik kazanmıştır. Bu, somut mücadele hedefleri, biçimleri, yöntemleri ve konuları üzerinde anlaşmayı gerektirir. Dikkat ve çabalar, cuntanın nitelenmesi üzerindeki tartışma ve polemiklerden, ona karşı örgütlü, birleşik mücadelenin somuttaki gereklerine kaydırılmak ve bu mücadeleyi örgütleyip rayına oturtmanın önlemleri bir an önce alınmak durumundadır. Tarihsel gelişmenin bugün Türkiye işçi sınıfının politik hareketinin önüne koyduğu görev budur. İlgili tüm taraflar bu görevi başarmanın sorumluluğunu taşımaktadırlar. Hegemonyacı belirleyicilik iddialarıyla değil, bu tarihsel görevin başarılmasına sorumluluk ve ciddiyetle katkıda bulunulduğu ölçüde işçi sınıfının partisi sıfatını taşımaya hak kazanılabilir. Türkiye İşçi Partisi bu sorumluluğun tam bilincinde olarak hareket etmektedir ve edecektir.

Türkiye İşçi Partisi'nin ve partililerinin bir ek sorumluluğu daha var. Dünyanın her tarafında, ortak mücadele hedefleri çevresinde cephe hareketleri oluşturmak, örgütlemek, birliği kesintisiz sürdürebilmek sorunlarla, zorluklarla karşılaşır. Cephe ve eylem birliği hareketlerinin örgütlenip dağıldığı, yeniden başka bileşimlerin örgütlendiği, rakip kümelenmeler meydana geldiği, görülen hallerdendir. Bu gibi hallerde hareketi derleyip toparlamak, örgütlü, birleşik mücadeleyi gerçekleştirmek, zorlukları aşmak görevi, öncelikle, en uygun, ciddi ve sorumluluğunun bilincinde olan, hareketin bütününün uzun vadeli hedef ve çıkarları açısından en tutarlı, sebatlı ve geçerli biçimde davranabilen tarafa düşer. Türkiye İşçi Partisi ve partililer bu konumdadırlar; serinkanlılıkla, ama kararlılıkla ilkeli, tutarlı ve sürekli bir eylem birliğini gerçekleştirme işinin peşini bırakmama durumundadırlar.

Eylem birliğini, cephe örgütlenmesini gerçekleştirmenin bir yöntemi dostça tartışma, eleştiri ve ikna ise; diğer bir yöntemi de sinsice engellemeleri, baltalamaları, uygulamada ortak kararlardan sapmaları bütün açıklığı ile sergilemek; kitlelere, ulusal ve uluslararası kamuoyuna duyurmaktır. Eylem birliğini, cephe örgütlenmesini gerçekten isteyenler ve bunun için uğraşanlarla, onun bol bol lafını edip pratikte binbir engel çıkarırlar ak koyunla kara koyun gibi açık seçik ortaya çıkarılmalıdır.

Eylem birliği, cephe oluşturma konusuna "ben, işime geldiği zaman istediğimle eylem birliği yaparım, gelmediği zaman yapmam" türünden bir yaklaşım, herkesi emrine amade sanıp son dakikada ortak eylem çağrısı yapma alışkanlığı, yapıcı, sonuç verici bir tutum ve davranış değildir. Daha önce Türkiye'de olduğu gibi bugün de Avrupa'da bu belirtilen türde davranışların örnekleri ne yazık ki görülmektedir. Bu tutum değişmedikçe olumlu, kalıcı bir sonuca varmak mümkün olmayacaktır. Mümkün olmayacağı, karşı tarafa kesin bir dille söylenmelidir; yine de tavır değişmezse, bu tür göstermelik eylem birliği çağrılarının uyulmamasıdır.

12 Eylül darbesiyle işçi sınıfının politik hareketinin birliği-tekleşme sorunu kuşkusuz gündemden düşmüş veya ertelenmiş değildir. Tersine, cephenin toparlayıcı ve yönlendirici çekirdeğini oluşturma ve cepheyi daha güçlü bir biçimde örgütle-

yebilme açısından daha da önem kazanmıştır. Ne var ki, yasal partilerin ortadan kalkmasıyla politik birlik sorununun esas itibarıyla çözüldüğü kanısına varıldığı ve bu partilerin arkalarında bıraktıkları kalıntıların ayakta kalan tek örgüt saydıkları örgütte peyderpey toplanacağı hesaplarının yapılmakta olduğu anlaşılmaktadır. Böyle bir hesapla da, işçi sınıfının politik hareketinin birliği sorunu gündeme getirilmemekte, getirilmek istenmemektedir. Aynı hesaplarla Parti saflarına karşı saldırıya geçilmektedir.

Kimin kalıcı olacağı, kuşkusuz, masa başı böbürlenmelerle değil, bundan sonraki gelişmelerle belli olacaktır. Türkiye İşçi Partisi, gerek işçi sınıfının politik birliği, gerekse tek cephenin oluşturulması konusunda görüşünü ve tutumunu değiştirmiş, varılmış olan noktalardan gerilemiş, vazgeçmiş değildir. Ne var ki, Türkiye İşçi Partisi karşı tarafın da varılmış veya varılacak anlaşmalara riayet etmesini, ilişkilerin karşılıklı saygı ve tam eşitlik içinde sürdürülmesini, gerek eylem birliklerinin, gerekse politik birliğin gerçekleştirilmesi için şart sayar. Hele Parti'ye yazılı ve eylemsel saldırıların yürütüldüğü bir ortamda, bu saldırılara son verilmedikçe, eylem birliğinin de, politik birliğin de temel şartları ortadan kalkmış olur ve ilişkiler kesilir.

Türkiye İşçi Partisi'nin varlık nedeni Türkiye toplumundan kaynaklanır; bunun için de bu yollarla onu yok etmeye kimsenin gücü yetmez. Bunu dosta düşmana kanıtlayacağız.

Doğrudan veya dolaylı, yerel veya merkezi sınırlı veya tam kapsamlı görüşmelerde bu nokta kesinlikle belirtilmelidir; söz vermelerle veya eylem bittikten sonra sözde özeleştirilerle yetinilmeyeceği, saldırı belirlediği veya anlaşma dışına çıkıldığı anda, anlaşma, birliktelik sona ermiş sayılarak Türkiye İşçi Partisi'nin ve partililerle sempatanlarının da bildiğince hareket etmekte ve gereğinde karşı saldırıya geçmekte serbest olacağı, anlaşmanın bir hükmü, bir maddesi olarak ortaya konmalıdır.

Türkiye İşçi Partisi'nin tek başına kalabileceğini bir an varsaysak bile -ki aslında kalmayacaktır, birlikte çalışabileceği güçler her zaman bulunacaktır- o halde dahi Parti, Cunta'ya karşı her alanda mücadele verme, bu yönde kitleleri örgütleyip harekete geçirme çalışmalarını sürdürecektir. Bu, onun işçi sınıfımızın bilimsel sosyalist partisi olmasının gereği, vazgeçilmez işlevidir. İşçi sınıfımıza ve halkımıza karşı namus borcudur.

Cunta, sözünü ettiği "demokrasiye geçiş programı"nı uygulasa, gerçekleştirse bile, bu, bir aldatmacadan başka birşey olmayacaktır. Güney Kore'de "parlamento demokrasisi" ne kadar varsa, olacaksa, Türkiye'de de durum beş aşağı, beş yukarı öyle olacaktır. Politik yelpazenin sol kanadında hiç bir partiye müsaade edilmeyecektir. Yine de, tasarlanan yeni anayasanın, siyasi partiler ve seçim yasalarının, grev, toplu sözleşme, sendikalar ve iş yasaları tasarılarının antidemokratik, baskıcı hükümlerinin olabildiğince hafifletilmesini sağlamak için güçlü bir mücadele örgütlenmelidir. Bu mücadele, sonucu etkilemese bile, Kurucu Meclis'in çalışmalarına başlaması ve bu yasa tasarılarının görüşülmesiyle birlikte ülkede tartışma, eleştiri, karşı çıkma ortamının yaratılması ve geliştirilmesine önemli, hatta belirleyici katkıda bulunabilir.

Cunta ile mücadele bir yandan, işçi sınıfı, emekçi kitleler, ilerici, demokratik

güçler ve ulusal bağımsızlık aleyhine yaptığı ve yapmayı tasarladığı işlere karşı; öte yandan, bu kitlelerin ve güçlerin politik, ekonomik ve sosyal talepleri için yürütülecektir. Bu maksatla da kitlelerin içine girmek, onların içinde örgütlenmek, onları mücadeleye yöneltmek en başa alınmalıdır, önümüzde yasal olanakların yok olduğu veya yok denecek ölçüde daraldığı uzun, çetin mücadele yılları vardır. Göreceli burjuva demokrasisi dönemi kapanmıştır. Mücadele, işçi sınıfı, kendi önderliğinde ve yönlendiriciliğinde tüm emekçi kitleler ve ilerici güçlerle birlikte iktidarı alınca kadar kesintisiz ve yoğunlaştırılarak sürdürülmek zorunluluğundadır. Bunun için, işçi sınıfı ve diğer katmanlar içinde daha geniş ve yoğun örgütlenmek, kitleleri harekete geçirmek baş görevdir. Yapılan ve yapılacak diğer bütün işler bu hedefe yardımcı, olmak, bu hedefe varmayı gerçekleştirmek içindir.

Çok zor koşullar altında, yasal olanaklar sıfıra indirilmiş olarak çalıştığınızı biliyorum. Bunu bir an bile aklımdan çıkarmış değilim. Bu alanda henüz deneyimsiziz, doğaldır. Ama bu eksikimizi bir an önce kapatmak, yeni koşullarda mücadeleyi öğrenmek, hem de ivedilikle öğrenmek zorundayız. İşçi sınıfının partileri, zor olan, hatta imkânsız görüneni başardıkları ölçüde vardılar ve güçlenirler.

Zor bir dönem geçiriyoruz, daha da zorlaşabilir. Yine de, her hal ve şartta, hepimizin sonuna kadar görev başında olacağımız, işçi sınıfımızın, emekçi halkımızın savaşçıları olma onuruna gölge düşürmeyeceğimiz kesindir.

Yaşasın Partimiz!

Selam Türkiye İşçi Sınıfına!

Selam Dünyanın ve Türkiye'nin Aydınlik Geleceğine!

Çark Başak, Özel Sayı, Şubat 1981